

[Hilmar Baunsgaard.]

ning af forsøg på at binde regeringen på forhånd til bestemte slutninger. Der er tale om en anmodning om at forhandle med folketingets partier. Det kalder man et forsøg på at vælte en regering. Jeg må sige, det forstår jeg ikke.

Så vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen, som siger, at hvis man nu havde ladet være med at fylde en masse andet på, så ville han have været parat til at stemme for den. Men hvis man nu læser dagsordenen, hvad er så alt det andet, man har fyldt på? Alt det andet, man har fyldt på, det er, at man opfordrer regeringen til at genoptage forhandlingerne med folketingets partier om boligpolitikken. Hr. Erhard Jakobsen har i denne sommer vidt og bredt fortalt, at han var fløjtende ligeglad, hvilke konsekvenser statsministeren og andre ville drage af det, bare han fik mulighed for at få genoptaget forhandlingerne om ligningslovens lejefastsættelsesbestemmelser, men han er altså ikke fløjtende ligeglad, når det gælder om én eneste opfordring, nemlig til regeringen om at forhandle.

Det, der bliver tilbage, er, at hr. Erhard Jakobsen har optrådt nøjagtigt, som han gjorde i foråret, og ingen i dette ting havde vist egentlig ventet andet af hr. Erhard Jakobsen.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen: Det tilkommer formentlig ikke hr. Hilmar Baunsgaard at bedømme hverken mine evner eller min optræden. Det kan hr. Hilmar Baunsgaard lade vælgerne om at gøre. Hr. Hilmar Baunsgaard ved udmærket, hvornår spørgsmålet om ligningsloven og om bestemmelserne i ligningsloven afgøres. Det gør de, når dette ting behandler ligningsloven. Så får det radikale venstre lejlighed til — det skal jeg sørge for — at stemme for, hvordan lejeværdien af egen bolig skal beregnes, og så kan vi jo prøve at finde ud af, om det radikale venstre har ændret sin anskuelse m.h.t., hvordan parcelhuse skal beskattes, siden det radikale venstre udsendte sin boligpjece.

Økonomiministeren (Per Hækkerup): Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage ordet,

fordi de spørgsmål, der er stillet til mig, kunne der nok være blevet en anden lejlighed til at besvare, men jeg forstår, at der er ønske om, at jeg skal gøre det, selv om det betyder, at man ligesom vender lidt tilbage til det, der egentlig burde være genstand for åbningsdebattens drøftelser, fra det side-spor, som oppositionen har bragt den ind i.

Hr. Poul Hartling spurgte mig i forbindelse med hr. Morten Langes udtalelser, om tendensen til investeringsbølge i landbruget skulle bremses med det forslag, som vi får til behandling om kort tid, og som er fremsat i dag. Jeg kan dertil svare, at det, der er hensigten, er få ændret kapitalplaceringen til gunst for de produktive erhverv — for nu at bruge det udtryk — i snæver forstand, derunder naturligvis først og fremmest de eksporterende erhverv og de importkonkurrerende erhverv, og ét af vore store eksporterende erhverv er landbruget. Jeg vil ikke dermed sige, at alle landbrugets investeringer absolut er nødvendige, men det tilkommer det ikke en selektiv kreditpolitik at tage stilling til ud over i generelle formuleringer. Landbruget hører altså med til de erhverv, som det gælder om at sikre den nødvendige kapitaltilgang.

Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger i øvrigt til, at hr. Poul Hartling mener, at jeg ikke har forstået venstres antiinflationprogram. Det må jeg jo finde mig i. Forhåbentlig bliver der, når vi skal have drøftelsen med venstre, en lejlighed til, at om ikke hr. Poul Hartling så i hvert fald hr. Nyboe Andersen kan manuducere mig, sådan at jeg kan lære at føre lige så god en økonomisk politik, som det lykkedes hr. Nyboe Andersen at føre i den periode, hvor han havde ansvaret for den.

Jeg vil gerne sige meget klart og tydeligt, at jeg er på ingen måde ubekymret over den inflatoriske udvikling, vi oplever, og hvis hr. Nyboe Andersen havde lyttet til alt det, jeg sagde, på sin sædvanlige objektive måde, så ville han også kunne erindre, at jeg sagde, at for vor indenrigsøkonomiske udvikling rejste inflationen meget alvorlige spørgsmål. Men jeg pegede på, at inflationsudvikling og inflationsbekæmpelse var et fælles problem i Europa, og jeg nævnedes, at man inden for De europæiske Fællesskaber meget snart skal have en drøftelse af, hvad man